



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XIII. Nabuchodonosor septennis bellua, uti à Daniele prædictum,
indolem humanam recipit. Explicatur illud: Deus gradientes in superbiâ
potest humiliare.

pecudes diabolo mancipatæ. Zacharias id prædicens: *Super hircos, inquit, visitabo. Aperitissimè Christus: Statuet hædos à sinistris. Hujus pecoris pastores diaboli, stabulum flammæ, macellum & assidua laniena æternitas. Nolite ergo fieri sicut equus & mulus, quibus non est intellectus. Nolite, obsecro, nolite vivere ut bruta, quæ solo sensu & cupiditate, non verò ratione ac judicio ducuntur. Procul, ô procul superbiam, & luxuriam, quæ omnem adimunt rationem. Sit in homine divinitatis intellectus, quo Deum agnoscat non tantum ut Dominum, sed ut suum Dominum, cui debeat ad unguem in omnibus obedire. Exeste canes, Angelis & hominibus celum, non brutis est conditum.*

CAP V T XIII.

Nabuchodonosor septennis bellua, uti à Daniele prædictum, indolem humanam recipit. Explicatur illud: Deus gradientes in superbiâ potest humiliare.

PROLIXAM de Nabuchodonosore annalium epilogus hic est: *Omnia opera Dei vera, & via ejus judicium, & gradientes in superbiâ potest humiliare. Postquam Nabuchodonosor rigidum septenne tirocinium in silvis inter feras exegit, ad se rediit, sensus ferinos exiit, hominemque rursus induit. De seipso fatentem reum audiavit: Igitur, inquit, post finem dierum ego Nabuchodonosor oculos meos ad calum levavi, & sensus meus redditus est mihi: & Altissimo benedixi, & viventem in sempiternum laudavi & glorificavi; quia potestas ejus, potestas sempiterna & regnum ejus in generatione, & generationem. Et omnes habitatores terre apud eum in nihilum reputati sunt: iuxta voluntatem enim suam scit tam in virtutibus celi, quam in habitatoribus terre. & non est qui resistat manui ejus, & dicat ei: Quare fecisti? In ipso tempore sensus meus reversus est ad me, & ad honorem regni mei, decorumque perveni: & figura mea reversa est ad me: & optimates mei, & magistratus mei requisierunt me, & in regno meo restitutus sum: & magnificentia amplior addita est mihi. Nunc igitur ego Nabuchodonosor laudo, & magnifico, & glorifico regem celi: quia omnia opera ejus vera, & via ejus judicium, & gradientes in superbiâ potest humiliare. Hæc longè alia est cantilena, quam quæ ante septennium audita, cum ore turgido non Deum, sed seipsum prædicaret: Nonne hæc est Babylon magna, quam ego ædificavi in domum regni, in robore fortitudinis mee, & in gloria decoris mei.*

Ita Deus his avibus, quæ nimis sublimè volant, accidit alas; ita deprimit elatos, ita montes præcætos, & aëtris minitantes solo coæquat. *Gradientes in superbiâ potest humiliare.* Superbia nunquam sine noxâ. (Nec unquam hoc satis inculcari potest). Superbia ubique Deum capitale habet hostem: Superbia suum sibi met, semper præcipitium molitur. Hujus igitur spectaculi tam admirandi catastrophæ (*Gradientes in superbiâ potest humiliare*) sumemus hinc explicandam, ut nemini non pateat, ruinam homini elato esse certissimam. Subjungemus, quomodo Deus à submissis præcipue ac humilibus laudetur.

S. I.

SOLYMÆUS Rex David superbos sacro carmine perstringens: *Cor, inquit, eorum vanum est, quod arduos semper cogitat ascensus. Ergo, Decidant à cogitationibus suis. Quid istud mali est à cogitationibus suis decidere? qui cogitationes superborum, & sensus altos penitus habet exploratos, facillè mentem pascit assequitur. Duo fratres & Apostoli sedes geminas, easque supremas, & regi proximas in Christi regno petierunt. O bone Deus! viri duo illiterati, piscatores egeni, homines inhonorati, discipuli Christi, Apostolis annuati tam audacter*

regnum ambiunt! Quales hæc cogitationes eorum, se id meritos, tantâ sublimitate dignos, seque ceteris præferendos; & quales sunt cogitationes istæ? longè profectò altiores quàm æquitas & ratio permittebant. Ergo, Decidant à suis cogitationibus istis. Et certè Christus cetera mitissimus, aliquantulum asperius respondit, tam sublimia petentibus ante promeruit. Hoc autem plurimum torquet, à suis cogitationibus ita decidere, ut quod minimè negandum cogitaret, neutiquam tamen obtineat. Ita vitiores illi adversus patrem familias murmurabant, non quòd denarium promissum non accepissent, sed quòd alii mercedis tantumdem haberint, contrà quàm ipsi cogitarent.

Ita rex Antiochus Epiphanes incidit in languorem præ tristitiâ, quia non factum est ei sicut cogitabat. Ita Nabuchodonosor altissimè quidem è folio regni decidit inter belluas. Alta profus prolapsio, sed longè altior fuit & gravior, cum ex ipsâ divinitatis, quam sibi fixerat, sede, in imum corruit. Cogitaverat rex iste Babylonius se veluti Deum in aurè statuâ, quam exererat adorandum. Longè secus evenit; in horrendum barathrum præcipitatus est. Decidit à suis cogitationibus. E Deo factus est non homo, sed bestia. Ruina planè nimis quàm alta. Ita mater Domini Jesu Virgo beatissima in ædibus Zachariæ cecinit: *Disperit superbos mente cordis sui, ex alto superbarum cogitationum præcipites dejecit. Hæc cogitationes mentis humanæ semper altius eniti cupiunt, quàm ordo, status, conditio, fors assignata velint. Nec enim superbus unquam satiatur obtentis honoribus. Illud sibi ipse ideptum occidit: Eia altius, iterumque altius: quid feriaris? paulò altius, adhuc altius. Perge, perge, tuamque sedem promove, nondum omnem altitudinem superasti; scande altius, superest locus, eluctare ad altiora. Ergo decidant ab his cogitationibus suis, qui altiora se querunt. Deus obstitit, qui gradientes in superbiâ potest humiliare.*

Superbus forsitan miretur sed occultissimè, cur ipse Deum pane semper experiat hostem. Quæ ego, clam apud se dicat, tanta committo piacula, ut Deus affluè me pungat ac vellicet? Num ego omnium facinorosissimus sum, ut tot suppliciis puniendus sim? O mi bone, digitum impone labellis, & tuam omnem conscientiam rimare, latebit utique quod ignoras ipse. Aliquid occultioris superbiæ in animo tuo desidebit quod nescis, nec credis affirmanti. Rumpè vomitacum, virus evome, omnem penitus, & vel minimam superbiolam ex omni corde tuo proscribe. Quamdiu hæc moraris & ipse tibi parcis, tamdiu Deum experieris hostem, nec cessabit hic adversarius tuus te pungere ac fodicare, donec scias quòd *Excelsus dominetur in regno hominum.* Atque hoc est, quod plerique omnes etiam ignoramus. Præceptiones veræ Humilitatis lentissimè addiscimus.

S. II.

ROBERTUS Nobilius Romanus senator purpuratus cum sex mensibus quotidianâ febris laborasset octoginta diebus uni solùm lateri coactus ita incubare, ut in alterum converti non posset ob sæviorem corporis abscessum, cum ossa atque pellis totus esset, sub ipso denique vitæ finem supremas has emit voces: *Humilitas, Humilitas, Humilitas.* Dicit causam fuisse, sive ut seipsum corrigeret, qui paulò antè confidentius dixisset: *Domine adimplevi mandata tua; sive ut in ejus virtutibus, quam maxime semper adamasset, laudè moreretur. Hoc unice omnibus ac studiosissimè discendum, Humilitas, Humilitas, Humilitas. Hoc pane unum tota Nabuchodonosoris historia inculcat, nec factis unquam inculcari potest. Deus neminem fert in superbiâ gradientem, quem non demum è sublimi cogitationum dejiciat. Ita superbum turris Babel ædificium turbavit; ita insolentem Goliathum silice prostravit ita fastuosum*

fastuosum Aman patibulo præalto in humilitatem sub-

Astrum. Superbia instituta sunt: Tam sumptuosè me ve-

At verò humilitas longè aliud loquendi genus usur-

B sti prodromus Joannes Baptista loquitur. Humilitatis

C Huc igitur omne conferamus studium, idque sum-

Verissimum est pronunciarum Siracida: Magna poten-

§. III.

Sed nunquid honor accedit Deo à solis humilibus?

D Homini amplo marsupium auro stipatum erit offeren-

Et audite: Superbiæ voces sunt: In calum conscendam,

CAPVT